

Forslag til: Inatsisartutlov om ændring af Landstingslov om regulering af arbejdskrafttilgangen i Grønland (Ændring af kriterierne for at blive anset som person med særlig tilknytning til Grønland)

(Naalakkersuisoq for Sociale Anliggender, Familier, Arbejdsmarked og Indenrigsanliggender)

(1. behandling)

Vi har et velfærdssamfund, der aktuelt har massive udfordringer med hensyn til arbejdskraft. Det er en kæmpe alarmknap, som vi bliver nødt til at forholde os til. Vores børn mangler dygtige pædagoger og lærere. Vores syge borgere mangler læger, sygeplejersker og andre dygtige sundhedsprofessionelle. Vores ældre mangler omsorgsgivere til at kunne leve en værdig og tryk alderdom.

Og hvad værre er, så står vi i den situation, at en alt for stor del af vores unge mennesker ikke kommer videre i uddannelsessystemet efter endt folkeskole. Derudover kigger vi på næsten 1.000 mennesker, der ikke er i arbejde til trods for, at de er vurderet jobklare (matchgruppe 1). Hvordan kan det mon være? Mon det er fordi, at det nuværende Naalakkersuisut med sin vedtagelse af den nye lov om jobsøgningsydelse gjorde det alt for let at blive derhjemme fremfor at tage et ufaglært arbejde? Under alle omstændigheder er situationen uholdbar.

Min pointe er, at nærværende forslag fra Naalakkersuisut er en smule dobbeltmoralisk. På den ene side vil man sikre lokale borgeres fortrinsret til arbejdsmarkedet, mens man på den anden side vil lempe på reglerne om at rekruttere udenlandske ægtefæller til ufaglærte og faglærte jobs. Når man står med en pulje på næsten 1.000 lokale, der er vurderet jobklare, så virker det ærlig talt smartere at fokusere på denne gruppe frem for på at fokusere på at rekruttere udenlandsk arbejdskraft.

Forslaget sender derfor et signal om, at vi derhjemme ikke har tilstrækkelige kompetencer eller villighed til at arbejde, hvilket underminerer befolkningens selvtillid og potentiale til at tage aktiv del i landets økonomiske udvikling og fremtid.

En politisk løsning herpå bør være at understøtte de lokales kompetencer og matche disse med ledige jobs, så de lokale ressourcer udnyttes mest muligt. Samtidig bør der være langt hårdere sanktioner over for de af vores medmennesker, som afviser at arbejde, men hellere vil ligge derhjemme på alle andres regning.

Naalakkersuisut og kommunerne bør endvidere have langt mere fokus på uddannelsesprogrammer og opkvalificering, så det i højere grad er muligt for de ledige at blive matchet med de ledige stillinger, der efterspørges på jobmarkedet. Dette vil sikre, at de arbejdsløse får de nødvendige færdigheder til at tage de jobs, der er tilgængelige. Denne indsats bør også omfatte de lidt over 200 personer, der er placeret i matchgruppe 2 og dermed er vurderet indsatsklare.

I forbindelse med en udvalgsrejse i juni 2024, besøgte vi et af Qeqqata Kommunias velfærdsområder. Her har det vist sig, at anvendelse af realkompetenceuddannelse inden for ældrepleje har været gavnligt, idet

man har rekrutteret og øget mulighederne for at fastholde lokal ufaglært arbejdskraft. Den slags bør vi fokusere langt mere på.

For Demokraatit er det vigtigt at fremhæve, at vi grønlandere selv bør tage større ansvar for landets økonomi og udvikling. Dette kan understøttes ved at skabe en kultur, hvor det er både økonomisk og socialt attraktivt at arbejde og deltage aktivt i samfundsudviklingen.

Udenlandsk arbejdskraft bør kun tiltrækkes, når det er absolut nødvendigt og efter, at den lokale arbejdsstyrke har fået alle mulige chancer for at besætte de ledige stillinger. Dette sikrer, at vi ikke bliver afhængig af udenlandsk arbejdskraft og i stedet satser benhårdt på potentialet i vores egen befolkning.

Jeg vil dog i samme åndedrag fastslå, at vi i Demokraatit bestemt ikke er modstandere af tilkaldt arbejdskraft. Tilkaldt arbejdskraft er en nødvendighed både herhjemme og i andre lande. Men vi mener helhjertet, at vi altid skal søge at fremme det lokale potentiale først. Dette vil styrke den økonomiske og sociale selvstændighed herhjemme og sikre, at befolkningen får størst mulig gavn af landets udvikling.

Når det er sagt, så støtter vi naturligvis ønsket om at gøre det hurtigere og smidigere at skaffe udenlandsk arbejdskraft. Vi er altid tilhængere af at afskaffe unødvendigt bureaukrati.

Her til slut er jeg nødt til at adressere det åbenlyse paradoks og den direkte selvmodsigelse som Formanden for Naalakkersuisut nævnte i sin åbningstale. Her sagde han, at vi selv skal tage ansvar for udviklingen. Det hænger slet ikke sammen med dette forslag, der har et direkte sigte om at rekruttere selv ufaglærte ægtefæller fra udefrakommende medarbejdere. Dette kan ikke undgå at blive på bekostning af lokale arbejdssøgende. Forslaget her risikerer dermed at accelerere en udvikling, hvor vi lokale bliver tilskuere i vort eget land. Dette er ikke acceptabelt.

Med disse bemærkninger henvises forslaget til videre behandling i relevant udvalg.